

Z P R A V O D A J 9 / 2017

Městského výboru Komunistické strany Čech a Moravy v Havířově
VI. ročník

**VOLBY SE BLÍŽÍ, ZÁLEŽÍ NA KAŽDÉM Z NÁS, JAK SE
NÁM BUDE V TÉTO ZEMI ŽÍT.**

**20. – 21. ŘÍJNA 2017 ROZHODNETE I VY, KDO BUDE
V PARLAMENTU HÁJIT NAŠE ZÁJMY.**

DVEŘE ŠKOL SE OTEVÍRAJÍ

Právě skončilo kalendářní léto, to astronomické ještě chvíli potrvá, skončily prázdniny, chvíle odpočinku. Uplynul čas dovolených a ke své vládě se hlásí podzim. Magický podzim hýřící všemi barvami, podzim plný šťavnatých jablek, hrušek, švestek a vinobraní, podzim plnicí vzduch pečenými brambory... Dlouze by se dalo psát o kráse léta a magii podzimu nebo možná naopak. Ale podzim, to je také návrat. Konec bezstarostných dní a začátek povinností!

Vážení učitelé, milí žáci, je to návrat k dalšímu cyklu, k dalšímu kolu nikdy nekončícího dialogu o vzdělání a vzdělávání. 1.září (letos až 4.září) se otevrou dveře škol a přivítají ve svých krásně vyzdobených třídách své žáky. Nedočkávané a natěšené prvňáčky v jejichž očích se mísí obavy, možná strach, s očekáváním, od prvního okamžiku milující svou paní učitelku. Trochu rozpustilé žáky nižších ročníků, zdatné rutinéry vyšších tříd a v neposlední řadě zkušené mazáky ročníku posledního. Ty všechny vítají učitelé, uklízečky, kuchařky... zkrátka všichni, bez kterých by vzdělávání nebylo možné. Zkrátka další školní rok je tady. Jaký bude? Ukáže až čas.

Zde si dovolím malé odbočení. První den září není jen dnem v kalendáři, který nám určuje začátek školy, ale měl by být také dnem zamyšlení. Zamyšlením nad lidmi a civilizací obecně. Nesmí se nikdy zapomenout, že toto datum je bohužel pevně spojeno se začátkem nejkrvavějšího světového konfliktu všech dob. Nesmírné utrpení, koncentrační tábory, genocida, strach...to se již nikdy nesmí opakovat!!! „Lidé bděte!!!“ Heslo J.Fučíka je dnes aktuálnější než kdy jindy. Stále stejná nenasytost kapitalistů, podporovaná jejich pečlivě připravenou propagandou, opět žene svět na pokraj světového konfliktu, jehož průběh si nikdo z nás neumí představit. Treblinka, Osvětim, Hirošima, Nagasaki a mnohá další jména a události jsou dnes opomíjeny, jsou jen dávno vybledlými nápisy na polorozbořeném památníku někde v pustině. A právě ty nesmí být nikdy zapomenuty!!! Stejně tak jako hrdinný sovětský lid, jediný vítěz tohoto neskutečného imperialistického běsnění.

Na závěr mi dovolu, abych všem žákům popřál do nového školního roku samé úspěchy, radost z učení a nekončící příliv nových informací. Učitelům přeji vstřícné rodiče, žáky dychtící po poznání, radující se z každého okamžiku stráveného ve škole, a také rozumného ministra (blíží se volby), který vrátí českému školství jeho prestiž. Všem ostatním nádherný, slunečný podzim!

Radek Kupczak, člen výboru ZO č. 57

Zvítězí zdravý rozum nebo předsudky proti komunistům?

Předvolební kampaň se rozběhla na plné obrátky a naši občané jsou zahlcováni ze všech stran slibů, které se snaží vzbudit naději, že po volbách budeme žít jako v ráji. Věřte tomu, že za rok, za dva, tu ale bude ta sama stará bída.

Strany a hnutí s jasně pravicovým programem, ODS, TOP 09, KDU-ČSL či ANO se snaží získat občany tím, že sníží daně a lidem zůstane více peněz. Co se ale stane, když se současně se snížením daní sníží příjem do státního rozpočtu? Odkud se berou peníze na důchody, sociální služby, zdravotnictví, školství? Rok po volbách se dovíme, že náklady státu na důchody, sociální služby, zdravotnictví atd. jsou neúnosné. Je třeba hledat cestu, aby si na tyto služby občan připlácel. Mnohé teď napadne, že to už tady bylo, ano bylo, a ne jednou. Výsledkem je, že si polepšili ti s vyššími příjmy, zatímco střední a nižší příjmové skupiny zůstanou při starém, nebo budou muset sáhnout hlouběji do kapsy.

Ve snaze, aby tyto zastánce pravicových hodnot lidé neprokoukli, snaží se prezentovat jako sociálně smýšlející lidumilové. Pan Babiš, vůdčí osobnost hnutí ANO, je v tom nedostižitelný přeborník. Vždyť dokonce i funkci ministra dělá zadarmo a příjem dává na dobročinné účely. Dokonce sepsal svou vizi na mnoho let dopředu a často se snaží nepřímou prezentovat jako podnikatel Baťa. Jenže tehdejší kapitalista Baťa byl z jiného těsta. Když tragicky zemřel a před jeho trezorem se sešli dědici s notáři, zjistili, že trezor je prázdný. Baťa vždy v první řadě pamatoval na firmu a vždy všechny zdroje ihned investoval do rozvoje podniku. Když šel do politiky pan Babiš, tak si jako fyzická osoba Babiš koupil od právnické osoby Agrofert ve vlastnictví pana Babiše korunové dluhopisy se 6 % úrokem. Ty mu zaručují na mnoho let dopředu kolem 100 mil. ročního výnosu. To vše s tehdy platnými zákony, takže se ničeho protiprávního nedopustil. Mohlo by někoho napadnout: „a co morálka?“ Jenomže, přiznejme si, že morálka za posledních 25 let vyhovuje jen těm nejbohatším.

Co si za takové situace mají počít voliči? Nabízí se otázka, proč ve větší míře nevolí KSČM, stranu, která není zapletena do polistopadových afér na rozkrádání národního bohatství a nezpůsobila celý ten současný marasmus.

Jsou to jen předsudky proti komunistům, které všemi prostředky živí ostatní politické subjekty a media? Do jisté míry ano. Volič, který se nezabývá stále politikou, snadno těmto náladám podlehne. Pak je tu ale i volič, který přece jenom není tak manipulovatelný, a ten z opatrnosti raději k volbám nejde.

Jedním z hlavních důvodů, proč nechtějí pravicové strany včetně ČSSD spolupracovat s komunisty, jsou nekompromisní postoje KSČM k rozkrádání majetku a korupci. Prostě se jim tento přístup nehodí pro jejich zaběhnuté praktiky.

KSČM se obrací na všechny voliče, kteří mají zájem na řešení nejpalčivějších problémů naší společnosti, aby přišli k volbám a dali svůj hlas KSČM. Čím bude naše strana silnější, tím více se zúží prostor pro korupčníky, populisty a všechny ty, kdož mají na svědomí současný chaos.

Čím bude naše strana silnější, tím více může prosadit to, co bude v zájmu většiny našich občanů.

*Bronislav Bujok,
místopředseda MěV KSČM*

„Špatný je svět a brzy celý zvlčí, když známe zlo a přesto každý mlčí.“

Shakespeare

Jak čelit důsledněji korupci a zajistit její postih?

Na toto téma již byly popsány stohy papíru a je s podivem, že každý se cítí být povolán k tomu diskutovat, přinášet rady a doporučení, ale přenést tyto v zásadě správné a fundované myšlenky z akademické roviny do praxe, zatím bohužel ztatečně pokulhává. Co je toho příčinou a proč se obecně nelepší povědomí společnosti o vnímání korupce? Je skutečný stav opravdu tak alarmující, jak je nám prezentováno v médiích, nebo je to jen přehnaná snaha novinářů mít senzaci za každou cenu, ať už je pravda kdekoli?

Pravda jako obyčejně bývá někde uprostřed a do ideálního stavu máme opravdu daleko. Zvyšující se míra korupce ve společnosti je důsledek dnešního fungování tržně globalizovaného světa, kde už nejenom jedinec, ale celé národy a státy přicházejí o tradiční hodnoty, které byly pevnou kotvou v nejistých dobách. Práce, půda, kapitál, tradiční výrobní prostředky jsou devalvovány podle momentální potřeby a klasické pojetí uchovávání hodnot je dnes silně narušeno.

Žije se rychle a zběsile, ve společnosti lze pozorovat, že platí heslo „užij si dnes, kdo ví, jak bude zítra“. Média nás v tomto konzumním pojetí fungování světa a společnosti jenom utvrzují a nelze se tak divit, že život většiny populace se zužuje pouze na honbu za penězi. A tak se řeší jediná otázka, kde je rychle, co nejvíce a s co nejmenším úsilím získat. No a jedna z poměrně bezbolestných metod jak je získat, je korupce.

Chci tím názorně ukázat, že korupce je celospolečenský problém a jakkoliv přísný zákon, nařízení, kontrola a dohled je neefektivní, dokud se nezačne řešit morálka ve společnosti jako celek. **Pokud to s postihem korupce myslíme skutečně vážně, je nezbytně nutné, aby všechny složky, které se podílejí na přípravě a realizaci veřejných zakázek pracovaly efektivně, kompetentně, ale měli především opravdový zájem řešit a realizovat vše čestně a poctivě.**

Co to v praxi znamená? **V první řadě nastavit zadávací podmínky výběrových řízení tak, aby byly transparentní a nebyl umožněn jejich případný výklad na několik způsobů, podle toho, jak se to zrovna někomu hodí.** Snížíme tak například možnost případného účelového vyřazování nabídek uchazečů z formálních důvodů, jak se často v praxi děje, protože daná nabídka se někomu nehodí do krámu.

Je však třeba objektivně konstatovat, že i ta nejlepší nabídka neznamena záruku kvality a transparentnosti. Zákon o veřejných zakázkách, který u nás platí, má mnohá úskalí, ale jsou zde i další dlouhodobě neřešené problémy, na které je tento zákon krátký

Transparentnost zakázek nekončí jejich vysoutěžením a zadáním zakázky vítězi. Je to pouze administrativní úkon, ale pokud chceme opravdu a spravedlivě potírat korupci, ta pravá práce by měla přijít až následně v době, kdy se takto vysoutěžená zakázka začne realizovat. Zde by měly nastoupit kontrolní mechanismy státu, které začnou realizaci zakázky pečlivě kontrolovat.

Známým nešvarem např. stavebních prací je tzv. předprodávání zakázek. Co to v praxi znamená? Jednoduchou věc: výherce zakázky ji přepustí druhé firmě, samozřejmě za určité procento, bakšiš z původní ceny díla a je zcela běžné, že druhá firma opět zakázku přeprodá dále. Vzniká nám tak řetězec firem, kdy na konci tohoto tunelu je to, že na stavbě místo původní firmy pracují úplně cizí lidé, často lidé pracující načerno, bez patřičné kvalifikace a odbornosti. Nemusím jistě dodávat, že se pak šetří na všem, počínaje materiálem a konče ochrannými pracovními pomůckami. A kdo nejvíce trpí? Samozřejmě zadavatel, a to v kvalitě odvedeného

díla, stát v podobě povinných zákonných odvodů a daní a v neposlední řadě hlavně špatně placení zaměstnanci.

Je s podivem, že tato běžně zavedená praxe nechává státní orgány celkem chladné a přitom je schopná postihovat občany a živnostníky za malé prohřešky. **Přitom by se stačilo podívat, kdo a jaká firma na stavbě pracuje a ověřit si, čím je nebo není takový člověk zaměstnanec.** Je velkým morálním problémem, že majitelé stavebních firem akceptují takový systém realizace zakázek. Často se pak díky tomu dostávají do existenčních problémů způsobených například pozdními platbami a jsou tak ve velice nevýhodné situaci při vymáhání svých práv.

Důsledná kontrola staveb je nesmírně důležitá, ale je opravdu zájem o tuto kontrolu? Nakolik dozorové orgány jsou důsledné při své kontrolní činnosti a nakolik se před tímto všeobecně známým nešvarem přivírají oči? Jak jinak je možné, že když už dojde k plánované kontrole, mnohdy nenajdeme na stavbě jediného dělníka, zato pracovního nářadí najdeme všude plno. Je to náhoda, nebo někdo dostal informace o plánované kontrole? Přivírání očí před tu menší a tamhle větší lumpárnou je bohužel zatím hluboce zakořeněno v naší společnosti. Přitom by stačilo trochu důslednosti a aktivní přístup k řešení problémů. Čeká nás však ještě hodně dlouhá cesta k nápravě.

Jednou z cest je také rychlost a vymahatelnost práva. Není možné, aby se vyšetřování velkého množství korupčních kauz tak neúměrně dlouho táhlo a mnohdy končily v zapomnění, nebo odložení případu. Tato liknavost a pomalost celého systému je však také způsobená politickými zásahy v minulých letech, kdy kontrolní orgány, počínaje policií, byly záměrně finančně poddimenzovány, což způsobilo masivní odliv schopných a fundovaných lidí z těchto institucí do soukromého sektoru. Pokud má být boj s korupcí efektivní, je nutno vytvořit pro kontrolní orgány kvalitní pracovní zázemí, ale hlavně, a v dnešní době hodně diskutované téma, motivující mzdové ohodnocení pro zaměstnance.

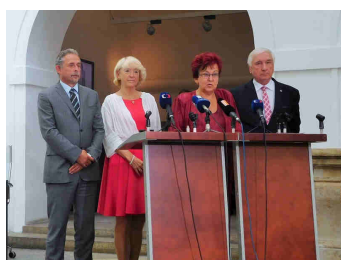
Pokud nedojde k rychlé nápravě hodnoty lidské práce, nikdy se neposuneme kupředu a zůstaneme zakonzervováni v marasmu dnešní doby včetně korupce.

*Daniel Pawlas,
kandidát do PSP ČR za KSČM v Moravskoslezském kraji*

Závěr sněmovního výboru pro veřejnou správu a regionální rozvoj:

Památník v Letech žádné další řešení nepotřebuje

Památník v Letech u Písku je dostatečně pietně ošetřen a není třeba na místě dělat další úpravy. Shodli se na tom členové sněmovního výboru pro veřejnou správu a regionální rozvoj, a to napříč politickým spektrem. Novinářům to řekla jeho předsedkyně Milada Halíková (KSČM).

Hirošima a Nagasaki – lži a mýty

Lži a mýty o nutnosti jaderného masakru těchto japonských měst, tyto americké lži, kterými chtěli před světem ospravedlnit tuto hrůzu, byly ospravedlňovány od vzniku NATO v roce 1949. **V dnešní době už automaticky a nuceně, vše co udělalo a dělá USA je úžasné a skvělé, co dělal Sovětský svaz a nyní Rusko, je špatné.**

Historická fakta a současnou pravdu křiví hlupáci, kteří jsou za to navíc placeni. Přitom je úplně snadné dohledat pravdu. Lež Američanů o nutnosti zmasakrovat dvě japonská města je dávno vyvrácena, například respektovanými historiky, jako Gar Alperovitz, Peter Kuznick nebo Tsuyoshi Hasegawa – tento americký historik japonského původu ve svém díle ukázal na hlavní roli Sovětského svazu při kapitulaci Japonska. Jeho vědecká práce potvrzuje, že vstup Sovětského svazu 9. srpna 1945 do války s Japonskem, přivedlo Japonsko ke kapitulaci. Velení Japonska kapitulovalo 14. 9. 1945.

Rozbombardování 97 měst ani rozbití Tokia v březnu 1945. kde zahynulo mnohem víc obyvatel než v Hirošimě, generalitu Japonska netrápilo. Co jim nahánělo hrůzu, byla představa sovětské okupace Japonska. Proto přijali ultimatum z Postupimi, podtržené bleskovým postupem Rudé armády do Mandžuska, na Korejský poloostrov, Sachalin a Kurilské ostrovy.

Japonci byli ochotni obětovat cokoliv, kromě ponížení svého císaře Hirohita. Ten byl vnímán jako bůh z dynastie starší než 2 600 let, s níž se ztotožňoval japonský národ. Představa Hirohita na popravišti byla pro Japonce nepředstavitelná.

Americký historik Peter Kuznick spolupracoval s režisérem Oliverem Stone na dokumentu „Nevyřčené dějiny Spojených států“. **Uvádí se, že sedm pěťhvězdičkových generálů bylo proti svržení atomových bomb**, jako například generál MacArthur, admirál Nimitz, či budoucí prezident D. Eisenhower. **Tito generálové považovali zničení dvou měst atomovými bombami z vojenského hlediska za zbytečné a v budoucnu za odsouzeníhodné celým světem.**

Dnes je však děsivé, že prezident Donald Trump místo jednání se Severní Koreou, vyhrožuje spálením této země válkou, která je hodně vzdálená (5000 km) od USA. Podle USA by válka byla ještě lepší na Ukrajině a v Pobaltí.

PS: K této problematice mám několik knih. Nejlepší je kniha „Srpnová bouře, Sovětská strategická ofenziva v Mandžusku v roce 1945“ která má 345 stran, napsal David M. Glantz.

Další historické „pravdy“

V těchto dnech se objevila obrovská diskuze a jistě ještě bude, o různých smlouvách z 30tých let dvacátého století. Hlavně se vytahuje smlouva Ribbentrop – Molotov, protože „určitě“ byla tou první, která „určitě“ pomohla zahájit 2. světovou válku. Proto je dobré připomenout a stále trvat na historických faktech. Ty nikdo nezmění. Dnes se však hodí je různě vykládat nebo zamlčovat.

Historickým faktem je, že v roce 1933 se stal Říšským kancléřem Německa Hitler. **V polovině roku 1934 vůbec první smlouvu už s Hitlerovským Německem, která měla název „Smlouva o vojenské a hospodářské spolupráci a neútočení“ podepsalo Polsko. Tímto**

mezinárodním dokumentem došlo k jakési legalizaci Hitlera. Pak už se roztrhl „pytel“ se smlouvami o spolupráci neútočení. My starší, ale i mladší, určitě jsme viděli v různých filmových retro záběrech jak ministerský předseda Velké Británie Chamberlain na schůdkách u letadla v září 1938 ukazuje jásajícímu davu dokument a říká: „Zajistil jsem mír pro tuto generaci“. Protože přiletěl do Velké Británie z Mnichova, tak se to plete s Mnichovskou dohodou. Ale není to tak. Je to **po Polsku druhá dohoda s Hitlerovským Německem mezi dvěma státy. Jde o smlouvu mezi dvěma státy, o smlouvu mezi Velkou Británií a Hitlerovským Německem ze září 1938 a v té se mimo jiné praví:**

„My, německý führer a kancléř a britský premiér, jsme měli další schůzku. Shodli jsme se v poznání, že kvalita našich vztahů má prvořadou důležitost pro země Evropy. Včera v noci podepsaná smlouva zaručuje našim národům již nikdy nejít do války proti sobě“.

Co tedy měl Sovětský svaz dělat? 16. dubna 1938 totiž oficiálně navrhl Francii a Velké Británii vzájemnou spolupráci a vojenskou pomoc. Ta pak byla „zkoumána“ až do 1. září 1939. Nemůže být žádných pochyb o tom, že Velká Británie a Francie tento návrh na vojenskou spolupráci a vzájemnou pomoc chce přijmout a naplnit (Winston Churchill v jeho knihách a spisech).

Československo rovněž ověřovalo u SSSR, zda by na přímou žádost vojensky pomohlo. Odpověď byla ano, ale Polsko musí povolit průchod Rudé armádě (hranice vypadaly jinak jak dnes). Polsko žádost kategoricky odmítlo. Pak následovala Mnichovská dohoda, kterou už nikdo nepojmenuje jako nejhrubší zradu - dohoda Velké Británie, Francie, Itálie a Německa. „Dojemné“ je to, že v roce 1939 Velká Británie poskytla České republice – 2. republice - velký úvěr. Opravdu nevím, ale je pikantní, že jsme jí ho spláceli asi po válce.

Fakt je, že 15. března 1939 vstoupila hitlerovská armáda do ČSR, fakt je, že 16. března, jenom den poté, zabralo Polsko v ČSR Těšínsko a na Slovensku Oravsko. Úplně poslední smlouva byla uzavřena mezi Německem a SSSR (Ribbentrop – Molotov). 1. září 1939 začala 2. světová válka. Teprve 3. září 1939 Francie a Velká Británie vypověděly Německu válku, které se říkalo – válka v sedě. 17. září 1939 vstoupila Rudá armáda do Polska na takzvanou Curzonovu linii. To je hranice mezinárodně schválena po 1. světové válce Versailleskou mírovou smlouvou (lord Curzon – ministr zahraničních věcí VB).

Polsko tuto smlouvu neuznalo a rovněž neuznalo hranice s ČSR. Důsledky této doby jsou známy. SSSR získal čas do 22. června 1941. Do 9. května 1945 padlo víc jak 27 milionů příslušníků Rudé armády. Při osvobození Polska pak víc jak 650 tisíc, na osvobození ČSR víc jak 140 tisíc vojáků. Nad tím vším ční Anglické – „Rozděl a panuj“ a taky je hezké „Nepřítel mého nepřítele je mým přítelem“

Dějiny jsou k mnoha národům víc jak kruté. Zvláště pak k Polákům a Rusům.

PS: Napadla mne ještě čtyřstranná dohoda mezi ministry zahraničních věcí Francie, Německa a Polska s prezidentem Ukrajiny Janukovyčem z února 2014. Tito ministři uvedli v písemné smlouvě, že prezident Janukovyč odstoupí v listopadu 2014 s tím, že budou nové volby. Splnění garantovaly výše uvedené státy. Pozdě v noci bylo podepsání v televizi vysvětlováno jako skvělý počin, který přinese mír na „Majdanu“. Dopoledne však došlo k útoku na prezidentský palác. Večer prezident Janukovyč utekl do Ruska, jinak by dopadl jako Kaddafí. Od té doby je Ukrajina „maximálně demokratická“ a čeká ji, jak jinak, NATO a EU. Výše uvedená smlouva, garantována velkými státy, je cár papíru, ke kterému se už nikdo nehlásí. Trvala opravdu dlouho – celých 8 hodin.

Karel Sachmerda, ZO č. 61

NEZAPOMENEME

Vzpomínky na události 6. srpna 1944 v Živicích zůstávají stále v paměti starší generace. Mladým, bohužel, naše kultura a současné školství toto nepřipomínají.

Pietní akt, kterého se pravidelně zúčastňujeme, se letos uskutečnil v sobotu 5. srpna. Začátek aktu oznámily údery kostelního zvonu, zahajovací projev pronesla primátorka města, vystoupil

vedoucí představitel PZKO Stanislav Gawlík, předseda Ústředního výboru Českého svazu bojovníků za svobodu Jaroslav Vodička a dva zástupci církve. Kulturní program připravily ženské sbory Canticorum z Havířova a polský ženský sbor PZKO Melodia z Návsí. U pomníku se střídala čestná stráž – příslušníci armády i skauti.

Přítomní pak položili k pomníku květiny, shromáždění zakončily polská a naše státní hymna.

Mezi účastníky – jako vždy – nechyběli členové městského výboru, okresního výboru, členové základních organizací KSČM z Havířova i okolních obcí, poslankyně parlamentu ČR Milada Halíková, zastupitelé za KSČM, členky Levicového klubu žen Františky Jasiokové, Česko-Ruské společnosti i Českého svazu žen. Naopak jsme se nesetkali s mnoha členy současného vedení Havířova, ani se zastupiteli za ČSSD. **V minulosti se této významné akce zúčastňovalo vždy celé vedení města.**

Pokud si někdo klade otázku, zda má smysl si takové události připomínat, říkáme: Ano, má.

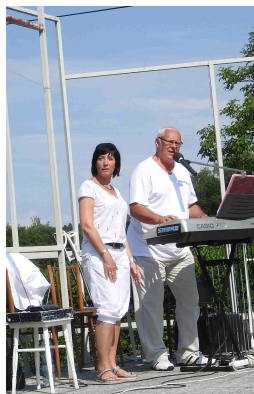
A zvláště by se o nich měla pravdivě dozvídat mladá generace. Nebezpečí terorismu i válečných konfliktů totiž stále hrozí a na osudy takovýchto obětí se nesmí zapomenout.

Marie Kročková, členka tiskové komise

SETKÁNÍ MĚST

15. společensko – sportovní setkání (známé kdysi jako akce na Těrlicku) se už poněkoličkáte uskutečnilo v sobotu 22. července v areálu PZKO Na Zborůvce. Přítomné přivítal předseda MěV KSČM Bc. Daniel Pawlas, pozdravili také předseda OV KSČM s. Jiří Nytra, lídr kandidátky do voleb s. Leo Luzar, starostka Bludovic Jana Pohludková a další milí hosté.

Po oficiálním zahájení a pozdravech hostů – nechyběla samozřejmě připomínka důležitosti podzimních voleb – začala zábava. Oblíbená dvojice Iveta a Jarek zvolili písničky, které nás většina znala a s elánem jsme se tedy dali do zpěvu, někteří i do tance.

Nadšeně jsme pak sledovali vystoupení členů Městské policie a jejich nádherných psích pomocníků. Mnozí jsme přemýšleli, jak dlouho asi trvá, než se takových výsledků dosáhne, my všichni jsme si u stolu říkali, že toho „lumpa“, kterého psi vyštěkávali a pacifikovali, bychom nikdo dělat nešli.

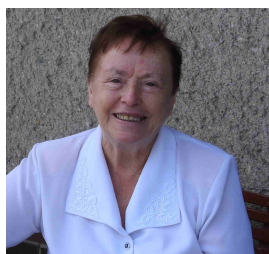
Na své si přišly přítomné děti. Pod velením klauna Vladka se pustily do soutěžení a vítězové si odnesli sladké odměny, ale bez nějaké maličkosti neodešel nikdo, a tak to má být. Do jejich soutěžení se zapojil i D. Pawlas (prozradíme, že ze tří hodů byl jeden úspěšný), což všichni odměnili potleskem.

Samozřejmě nechybělo výborné bohaté občerstvení. Naše vynikající kuchařky se opravdu měly co otáčet, jejich bramboráky a guláš šly rychle na odbyt stejně jako grilované klobásky. Obsluha grilu byla rychlá a ochotná přesto, že jednu ruku měl kuchař v sádře. Prostě – když se chce, všechno jde.

Plné ruce práce měly i naše stálé pomocnice – členky ČSŽ. Vytočily opravdu hodně piva a prodaly mnoho lahví vod a sodovek, bohumínští se pochlubili grilovanými makrelami.

Všem těmto pomocníkům, ale i mnoha dalším, kteří se jakkoli do práce zapojili, patří poděkování za zdařilý průběh akce. Ti, kdo přišli, určitě nebyli zklamáni. A liják, kterého se pořadatelé báli? Začal právě, když nás už většina byla doma. Takže – co víc si přát?

členka organizační komise
Marie Kročková

MEMORIÁL JANA SEIDLA TURNAJ V NOHEJBALU

V letošním roce se konal 12. srpna již osmý ročník tohoto oblíbeného turnaje pro neregistrované hráče nohejbalu. Turnaj je pojmenován po zakladateli této akce a organizuje ho klub zastupitelů za KSČM ve spolupráci s městským výborem v Havířově.

Turnaje se letos zúčastnilo sedm družstev, některé přehlášené sportovce odradila noční bouřka, ale počasí bylo pro sport přímo ideální. Účastníky přišli opět povzbuzovat i rodinní příslušníci.

Vítězové byli všichni účastníci, ale první se umístilo družstvo „Mladíci“. První tři družstva obdržela poháry a pamětní listy a vítězům předal putovní pohár syn zakladatele turnaje.

A závěr? Všichni doufají, že turnaj bude pokračovat i v příštím roce.

2017

1. Mladíci	Mladíci 3/0	Mladíci 3/2
2. Koptos	Kolotoč 3/0	
3. Kolotoč		
4. Štrampel	Vandráci 3/1	0 3 místo Kolotoč 3/2
5. Vandráci	Lopata 3/0	
6. VIP	Lopata 3/1	
7. Lopata		

Danuše Holeksová, členka tiskové komise
foto: Karel Žák

Za zajímavostmi Hané - zájezd Náměšť na Hané - červen 2017

Rok s rokem se sešel a 37 účastníků zájezdu, který pořádala ZO č. 57, vyrazilo do Olomouckého kraje s prvním zastavením na **zámku v Náměšti na Hané**. Vlastně jen 36, ten 37. stíhal autobus s hodinovým zpožděním po vlastní ose, když zradil budík. Modrá obloha se zdála být zárukou jinak nerušeného průběhu poznávání zajímavých míst.

V r. 1726 koupili náměšťské panství Harrachové, kteří patřili k významným rodům habsburské říše. Jako sídlo jim sloužil Dolní zámek. Po skončení sedmileté války začal hrabě Ferdinand Bonaventura z Harrachu se stavbou nového zámku (základní kámen položen 1.3. 1766) poblíž zříceniny středověkého hradu. Nové letní sídlo bylo vybudováno v nejmodernějším stylu raně klasicistního „moravského“ baroka s francouzskými architektonickými vlivy. Pro nový zámek se vžilo označení Horní zámek. Bývalé sídlo se nazývá Dolní zámek (dnes sladovna). Zámek obepíná kruhový park a do všech světových stran vybíhají lipové aleje. Poslední zásadní úpravy byly realizovány v roce 1925 zahradním architektem Křemenem. Svojí dispozicí se řadí k nejvýznamnějším objektům na Moravě. V roce 1778, po smrti hraběte Harracha, zdělila zámek jeho dcera Marie Róza, hraběnka Harrachová od roku 1777 provdaná za hraběte Josefa Kinského. Kinští byli, stejně jako Harrachové, jednou z nejřednějších rodin v říši a žili v Náměšti 124 let. Poslední Kinský náměšťské větve, Evžen II., prodal zámek Františku Ottáhalovi velkoobchodníkovi se železem v roce 1916. Manželé Ottáhalovi nechali zámek zmodernizovat. Po smrti Františka Ottáhala, v roce 1943, zdělila zámek manželka a děti. 17. června 1945 byl majetek rodině podle Benešových dekretů zkonfiskován. Od roku 2000 je zámek majetkem městyse Náměšť na Hané. Prohlídkovou trasou prošly zámek ve dvou skupinách.

V blízké hospůdce jsme poobědvali a protože teplota dosáhla tropických teplot, bylo rozhodnuto, že místo do žáru velkoměsta Olomouce se podíváme na další **zámek do Čech pod Kosířem**.

Tam byla pro nás k dispozici expozice posledních zámeckých pánů doplněná o zajímavé obrazy malíře Josefa Mánesa, který zde často pobýval. Kdo nešel na prohlídku, mohl se kochat cestičkami zámeckého parku, případně posedět v kavárně u dobrého moku. A protože se nikdo neztratil, vydali jsme se na zpáteční cestu do Havířova v domnění, že už nás žádný zážitek nečeká. Ale to byla mýlka. Tropy udělaly svoje a tak 30 km před Ostravou bouchla autobusu zadní pneumatika a bylo zaděláno na problém. Řidič autobusu však nepropadl panice a zatímco jsme čekali v horku na dálnici, co bude, řidič se chytil díla a cca za hodinku byla náhradní pneumatika na svém místě. Náš opozdilec v mé osobě pak ve svém doprovodném vozidle po odstranění poškozené gumy z vozovky vzal tři naše „děvčata“ do Havířova, když nebylo jisté, jak bude oprava dlouho trvat. Před 19 hodinou autobus dorazil do Havířova a tak náš zájezd žádné jiné ztráty neutrpěl. A tak i příště zase bude platit, že nejde vyhovět všem, ale hlavně, když jsme zdraví a myslíme pozitivně. A štěstí přeje připraveným! Ahoj !

Karel Žák,
účastník zájezdu

Luhačovice byly krásné.....

Neznám jinou základní organizaci, která tak dlouho a dobře spolupracuje s jinou, jak je tomu u ZO 49 (předsedkyně D. Racková) a 51 (předseda V. Fukala). Několikrát jsem byla na jejich společné akce pozvaná a nikdy jsem nebyla zklamaná.

Vždy byly velmi dobře připraveny, všichni přítomní se dobře pobavili.

Nejinak tomu bylo při zájezdu do Luhačovic v neděli 9. července 2017. Plně obsazený autobus vyjel něco málo po sedmé hodině. Přivítal nás předseda Fukala, seznámil nás s programem a popřál všem hezké zážitky. Cesta uběhla velmi rychle, mnozí z nás projížděli krásnou krajinou poprvé, další si připomněli, kdy tudy naposledy jeli. Na Vladkovo doporučení jsme nechali v autobuse deštníky i svetry (v duchu jsem slibovala pomstu, jestli začne lít) a udělali jsme dobře. Sluníčko svítilo jako na objednávku. No, on prý to Vladek osobně zařídil!

V Luhačovicích se právě konala velká pouť a jarmark, takže všude byla spousta obchůdků, stánků, atrakcí, lákadel i pro nás dospělé. A tak si každý vybral, co chtěl. Našli se takoví, kteří se vydali až ke známé přehradě. I když plavky, bohužel, zůstaly doma, neodolali někteří, aby si neomočili aspoň nohy. A po tom dlouhém pochodování si to moc líbali.

Další si šli prohlédnout celé lázně. Moc se líbily krásně upravené vily a vilky v bočních ulicích a květinová výzdoba v celém areálu. Samozřejmě jsme nezapomněli popít a také načepovat světoznámou Vincentku a ochutnat i nakoupit pro naše doma lázeňské oplatky. A několik z nás si dokonce s chutí zatančilo v krásném sále hotelu Litovel. Jen jsme litovali, že jsme parket neobjevili dříve.

Uchození, unavení, ale nadmíru spokojeni jsme se vrátili k našemu autobusu a s veselými písničkami jsme se vraceli domů. Na otázku, jak se nám den líbil, odpověděl hlasitý potlesk a na dotaz, kdo pojede na příští zájezd, se zvedly všechny ruce. Děkuji nejen za sebe organizátorům, ale i všem příjemným lidem, se kterými jsem se setkala a přeji oběma organizacím mnoho tak krásných společných akcí.

Marie Kročková, účastnice zájezdu

Písemné příspěvky zasílejte na mv.havirov@kscm.cz

Vydává MěV KSČM Havířov – určeno členům KSČM a sympatizujícím občanům
Telefon: 596 436 357, E- mail: mv.havirov@kscm.cz, www.kscmhavirov.cz
uzávěrka příštího čísla 25. 9. 2017 – 10 . číslo vyjde 27. 9. 2017

*** NEPRODEJNÉ ***